

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзп 54/2015
08.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у предмету извршења извршног повериоца Н.З. из Н.П., против извршног дужника С.К. из Н.П., ради намирења потраживања, одлучујући о захтеву извршног дужника за преиспитивање правноснажног решења изјављеног против решења Основног суда у Новом Пазару ИПВ И 69/15 од 11.06.2015. године, у седници одржаној 08.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за преиспитивање правноснажног решења изјављен од стране извршног дужника С.К. из Н.П., против решења Основног суда у Новом Пазару ИПВ И 69/15 од 11.06.2015. године, као недозвољен.

Образложење

Основни суд у Новом Пазару је дана 11.06.2015. године донео решење ИПВ И 69/15 којим је одбио као неоснован приговор извршног дужника и потврдио решење тог суда И 208/12 од 01.02.2012. године.

Против решења Основног суда у Новом Пазару ИПВ И 69/15 од 11.06.2015. године извршни дужник је дана 27.06.2015. године поднео овом суду захтев за преиспитивање правноснажног решења и предложио да Врховни касациони суд укине решење Основног суда у Новом Пазару ИПВ И 69/15 од 11.06.2015. године и предмет врати Основном суду у Новом Пазару на поновни поступак.

Испитујући поднети захтев у смислу одредби члана 421. и 422. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да захтев за преиспитивање правноснажног решења који је поднео извршни дужник није дозвољен.

Законом о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14) који је на снази, као један од ванредних правних лекова предвиђен је захтев за преиспитивање правноснажне пресуде (одредбе члана 421.-425.). Овај закон је, сходно члану 508. истог, ступио на снагу 01.02.2012. године.

Иницијални акт – предлог за извршење извршни поверилац је поднео Основном суду у Новом Пазару дана 31.01.2012. године, што се утврђује на основу пријемног печата Основног суда у Новом Пазару који се налази на предлогу за извршење, па се у конкретном случају примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), а тим Законом захтев за преиспитивање правноснажне пресуде није био предвиђен као ванредни правни лек.

Из тог разлога извршни дужник није могао да у конкретном случају тражи правну заштиту подношењем захтева за преиспитивање правноснажног решења Основног суда у Новом Пазару ИПВ И 69/15 од 11.06.2015. године, па је његов захтев недозвољен и као такав је одбачен.

Захтев извршног дужника био би недозвољен и да се о њему одлучује у режиму важећег Закона о парничном поступку и то из разлога што је исти поднет против правноснажног решења, а решење није врста одлуке против које се може подносити захтев за преиспитивање правноснажне пресуде, с обзиром да се исти, а како и сам назив овог ванредног правног лека говори, може поднети само против правноснажне пресуде и то правноснажне пресуде донете у другом степену (члан 421. став 1.), при чему је за подношење овог правног лека легитимисан само Републички јавни тужилац, како је то прописано истом законском одредбом, што даље значи да странка, а у предметном случају извршни дужник, није овлашћен да подноси захтев за преиспитивање правноснажне пресуде.

Из изнетих разлога, аналогном применом одредбе члана 421. став 2. у вези члана 401. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић, с.р.**